

ESPIGOLALLES

Jesús és nat...

...Veni i adorem-lo. Ell ha volgut entrar com nosaltres per la humil porta del bressol, si de tal podem qualificar aquelles palles i aquella menjadora que refusaria el més pobre dels mortals.

Ja s'apaivaga la justícia divina, la còlera es desarma, la majestat es cobreix, es vela la grandesa i els àngels en el cel promulguen una era de pau divina.

L'Amor infinit de Déu triomfa a Betlem. Un portal en ruïnes és el temple de la Divinitat que palpita sota les carns rosades d'un xamós infantó.

Maria, la més pura de les filles d'Eva, està al costat del seu Fill; no per a allunyar-me'n, sinó per a cridar-m'hi amb un somriure infinit.

Oh admirable misteri! Hi ha un infant a qui puc estimar fins a l'adoració, fins a l'èxtasi. Puc besar els seus peus, estrenyer-lo sobre el meu cor, sense temor d'excedir-me car és Déu. Hi ha un Déu que jo puc trobar en les meves penes, que no està pas amagat en inaccessibles llunyanies, voltat de resplendors que ceguen. Ell al contrari, s'ha fet accessible, tractable, perquè és home...

Un Príncep piadós

Extractem de «Il Monte Carmelo» una notícia altament simpàtica per a tots aquells que tenen a honor pertànyer a la gran família carmelitana.

El piadós Umberto de Savoia príncep de Piemonte, el qual tantes proves ha donat de la seva profunda religiositat, rebé el dia 26 del passat Maig de mans de Mons. Licari, el Sant Escapulari de la Verge del Carme.

Quan en 1932 passà per Bagnara, manifestà gran desig de visitar l'Església del Carme. Més tard li fou ofert el càrrec de Prior honorari de la confraria del Carme, que ell acceptà amb manifest entusiàsmes, dalerós de donar a Maria, en presència de tot un poble que l'aclamava, aquesta prova d'amor i devoció.

La Immaculada

Encara Maria no era nada i els àngels del cel reberen de Déu l'encàrrec de fer-li els vestits. Sabien que la futura Maria seria la seva regina; el Senyor els hi encomià tant la seva grandesa, que tristos i consirosos, no sabien on adquirir les riquíssimes teles que fossin dignes de tan gran Sobirana.

La seda i el tissú els hi semblaven indignes de tocar el seu cos rosat. En va demanaren porpra a la rosa i perfums al lliri. Posats en tanta estretor alçaren els ulls onegats en llàgrimes, vers el seient del Totpoderós, com per a demanar-li perdó del seu falliment. Alcen la seva testa i veuen la majestat del sol que cavalca a l'orient vestit de puríssims resplendors i el cel que cobreix maternalment amb son blau mantell les criatures totes i es diuen plens de joia: «Del sol en farem el seu vestit i d'un tros de cel son mantell de puresa».

Ve't ací perquè la Immaculada s'abilla amb un vestit blanc i un mantell blau.

Espurnes

Diu Balmes: «Mai l'enteniment es mostra més vil que quan per mor d'excusar una falta, s'en fa còmplice. L'enteniment aleshores no erra: es prostitueix».

Molt bé; i afegeixo: Quants no n'hi ha que demanen a la intel·ligència un vel per tal d'ocultar aquelles misèries que no es veuen amb cor de suprimir?

La immensa majoria dels qui s'enrolen en les files anticristianes són d'aquesta mena. Combaten l'Església no en nom de la veritat, el qual és sempre noble; sinó obeint les passions que els tenen esclavitzats.

Senten el pes de les cadenes i en la impossibilitat de remuntar-se a les altíssimes regions de l'esperit, reservades a les ànimes privilegiades, que amb veritable valentia han sabut trencar les ominoses cadenes d'una denigrant esclavitud, maleeixen i detesten aquell heroisme que no saben practicar.

No és el seu enteniment qui sent repugnància pels dogmes del cristianisme, és el seu cor, malejat per un desenfrenat llibertinatge.